אלא אימא ובלבד שלא יעשנה מצודה

פשימא מהו דתימא שבמינו נצוד אסור שלא

במינו נצוד מותר קמ"ל רב אשי אמר מי קתני

בימות החמה ובימות הגשמים בחמה מפני

החמה ובגשמים מפני הגשמים קתני ביומי

ניםן וביומי תשרי דאיכא חמה ואיכא גשמים

ואיכא דבש: ונותנין כלי תחת הדלף בשבת: אתנא אם נתמלא הכלי שופך ושונה, ואינו

נמנע בי רחיא דאביי דלוף אתא לקמיה

דרבה אמר ליה זיל עייליה לפוריך להתם

ירא אביי וקא רעי ואפקיה יתיב אביי וקא

קשיא ליה יוכי עושין גרף של רעי לכתחלה

אדהכי נפל בי רחיא דאביי אמר תיתי לי

דעברי אדמר אמר שמואל יגרף של רעי

ועבים של מימי רגלים מותר להוציאן לאשפה

יוכשהוא מחזירו נותן בו מים ומחזירו סבור

מינה גרף של רעי אגב מנא אין בפני עצמו

לא ת"שֹׁי דההוא עכברתא דאשתכח בי

אספרמקי דרב אשי אמר להו רב אשי

נקטה בצוציתה ואפקוה: מתני' יכל

שחייבין עליו משום שבות משום רשות משום

מצוה בשבת חייבין עליו ביו"מ ואלו הן משום

שבות ילא עולין באילן חולא רוכבין על גבי

בהמה "ולא שמין על פני המים "ולא ממפחין

ולא מספקין ולא מרקדין ואלו הן משום

רשות ילא דנין ולא מקדשין יולא חולצין

ולא מיבמין ואלו הן משום מצוה סלא

מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין לולא

מגביהין תרומה ומעשר כל אלו ביו"ם אמרו

קל וחומר בשבת "מאין בין יו"מ לשבת אלא אוכל נפש בלבד: **גמ"** לא עולין באילן גזרה שמא יתלוש ולא רוכבין על גבי בהמה

גזרה שמא יצא חוץ לתחום שמע מינה

תחומין ∞דאורייתא אלא גזרה שמא יחתוך סתחומין

זמורה ולא שמין על פני המים גזרה שמא זמורה ולא שמין על פני המים ולא יעשה חבית של שייטין: ולא מטפחין ולא

מספקין ולא מרקדין: יגורה שמא יתקן כלי

שיר: ואלו הן משום רשות לא דנין: והא

מצוה קעביר לא צריכא דאיכא דעדיף מיניה:

ולא מקדשין: והא מצוה קעביד לא צריכא

כח: [שבת קמג.], ג) [שבת

מכח:ז. ד) לעיל ל. שבת

מח: ה) פסחים מו: ושבת

קכד. קמח:ן, ו) ועיין

תוספות חגינה ח. ד"ה

משום], ז) שכת ס: קכד.

קלו: מגילה ז: לעיל כח.

מוספתא דמגילה פ"א. ה) [עיין תוספות חגיגה יו: ד"ה דכתיב], ט) [עירובין

לה: סוטה ל:ן, י) ועיין

תוספות לעיל ל. ד"ה תנן], ד) רש"ל מ"ז, ל) דלית בה

פירי ולא וי"ל. כל"ל, מ) [כלים פ"ב מ"ג], () [כנס כל"ל], מ) [ועי

תוספות לעיל יז. ד"ה מ"ט

ותוספות נעילין. די טוני ותוספות עירובין עא. ד"ה ימקני ותוספות גיטין עו:

ד"ה ומיזיל ומוספות ב"ב

גליון הש"ם

יו א מיי׳ פכ״ה מהל׳ שבת הלכה כד סמג לאוין עה טוש"ע א"ח סימן שלח סעיף ח וסימן

מקכא סעיף ג: ב נטוש"ע א"ח סימן שח סעיף לו]: סעיף לו]: יה ג מיי׳ פכ"ו שם הלכה יג טוש"ע א"ח סימן

שח סעיף לד וסימן תקיח סעיף ה: ד טוש"ע שם סימן שח

מעיף לה: ב ה מוש"ע שם סעיף

לד: בא ו מיי׳ פ״א מהלי יו"ט הלכה יו: בב ז מיי׳ פכ״א מהל׳ שבת הלכה ו סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן שלו סעיף א וסימן

מקכד סעיף א: בג ח מיי׳ שם הלכה ט סמג שם טוש"ע א"ח סימן שלט סעיף א וסימן תקכד שם:

בד ט מיי׳ פכ״ג שם

הלכה ה טוש"ע שם 'סימן שלט סעיף ב ג בר [י] מיי שם הלכה יד טוש"ע או"ח סי מקכד ס"א וסימן שלט מעיף ד ווטוש"ע ח"מ סי ספף ז [וסום פינו מים ה סעיף א]: ב [מיי׳ שם ש״ע אה״ע

סימן קסט סעיף ז]: ל [מיי׳ שם הלכה ט]: מ [מיי׳ פ״א מהלכות יו״ט הלכה א טוש"ע א"ח סימן

רבינו חננאל

נותנין כלי תחת הדלף בשבת. תנא נתמלא הכלי שופך ושונה ואינו נמנע. ירושלמי א"ר חנינא עשו שבאו מחוץ לתחום, ותני כז נהרות ומעינות שבאו כן נוווות ומעינות שבאו מחוץ לתחום, ממלא מהן בשבת ואצ"ל ביו"ט. בי ריחייא דאביי דלוף. א״ל רבה עייליה לפורייך התם כי היכי דליהוי האי דלף . כגרף של רעי, ועביט של כגוף של דעי, דעביט של מימי רגלים, ואפקיה א"ל וכי עושין גרף של רעי לכתחילה. אדשקלו וטרו נפל בי ריחייא דאביי, אמר תיתי לי דעברי אדמר. תיתי לי דעברי אדמר. אמר שמואל גרף של רעי ועביט של מימי רגלים מותר להוציאן לאשפה. תניא נמי הכי ל) [גרף של רעי ועביט של מימי רגלים מותר להוציא לאשפה] וכשמחזיר הכלי נותז בו מים ומחזירו. ואסיקנא דגרף של רעי מוציאין אותו אפילו בפני עצמו בלא כלי, מההוא עכברתא דאשתכח באספרמקיא דרב אשי ואמר להו שקלוה בצוציתא, מלשון ציצית הראש, ואפקוה. [מתני'] כל שחייבים עליו מצוה בשבת, חייביו עליו ביו"ט. אלו הייבון עליו ביורט. אלו הן משום שבות לא עולין באילן, גזרה שמא יתלוש. ירושלמי אין עולין לאילן בין לח בין יבש. ר' אחא בשם רבי אמר אסור לדוש על גבי זמורה בשבת, היא שורשי אילן היא י קולסי כרוב, בגבוהין ג׳ אבל אינן גבוהין (בארץ) [כארץ הם]. מפני מה אין עולין באילן שמא ישכח ויאכל או ירעיד. ולא רוכבין על גבי בהמה מפני שהוא מצווה על

אלא אימא ובלבד שלא יעשנה מצורה. פ״ה וגלגד שלא יכסה בו כל החלונות דלר׳ יהודה אסור ולר׳ שמעון מותר וגם מעיקרא כי בעי לאוקומי כר׳ שמעון משמע ליה דבכל ענין מיירי

> בפסיק רישיה ולא ימות והכא ודאי הן נצודות ופירש הר"ר משה מחייבר"א דלר"ש נמי מיירי שיש חור קטן בכוורת אך אינו נראה וא"כ לא הוי פסיק רישיה ולא ימות ולר"ש מותר ורבי יהודה דחסר אפילו דבר שאינו מתכוין בעי חור גדול שיהא גראה לדבורים לצאת מן הכוורת:

שופך ושונה. למה דס"ד דאיירי לעיל בדלף שאינו ראוי לו קשה היכי מטלטל ליה » הא הוה ליה ככלכלה והאבן בתוכה דאמר בסוף כירה (שבת דף מו. ושם) דלית בה ס פירי וי״ל דשרי משוםב דהוי כגרף של רעי וכן משמע מדמייתי ליה הכח: תירתי די דעברי אדמר. אע"ג דאמרינן לעילג פ׳ יו״ט (דף

כא: ושס) דאין עושין גרף של רעי לכתחלה ס"ל לרבה דהכא שרי משום פסידה דבי רחיה או משום דלה מקרו לכתחלה כל כך הכא כיון שהיו הגשמים כבר מזלפין בביתד אין כל כך לכתחלה כמו מזמנין נכריה:

שמא יעשה חבית של שיימין. פ״ה שלוקחין קנים ועושה כעין חבית ושט בהן וקשה דהא תנן מי ואלו טהורין בכלי חרם טבלא שאין לה לבובזין וחבית של שייטין אלמא דחרם הוא לכן נ"ל שהוא כלי חרם שאין לו פתח ומחוך כך אינו יכול להשתקע במים לפי שאין המים יכולין ליכנס לתוכו ולכך לף על פני המים: והא מצוה קא עביד. פ״ה וה״ל

למחשבינהו בהדי אינך דסיפא ממצוה ומשני לא לריכא דאיכא דעדיף מיניה ולכך אינו מצוה כל כך דומיא דהני דסיפא ולפי זה יכול להיות דגם בדליכא דעדיף מיניה אסור וכן פירש נמי גבי לא מקדשין הא מלוה קא עביד כו' ומשני דאית ליה אשה ובנים משמע אפילו אין לו אשה ובנים מ"מ אסור וקשה דאמר פרק דיני ממונות (סנהדרין דף לה.) לפיכך אין דנין לא בע"ש ולא בערב יו"ט דהיכי לעביד לדייניה במעלי שבתה ולקטליה בשבת חין רליחה דוחה שבת ולה משני משום דחין

דנין משמע התם דבסנהדרין דבסתמא ליכא עדיף מנייהו שפיר דנין ויש ליישב דניחא ליה להש"ס למימר טעמא לאסור מן התורה ולא לאסור אלא מדרבנן ור"ת פי׳ דהא מלוה קא עביד ואמאי גזרו כו׳ ומשני לא לריכא דאית ליה אשה ובנים אבל אם אין לו אשה ובנים מותר לקדש דמלוה קא עביד וקשה דבפ"ק דיומא בירושלמי גבי כהן גדול מתקנין לו אשה אחרת פריך והרי קונין לו קנין בשבת ומשני אין שבות במקדש ולשני דשרי כיון דמלוה קא עביד דהם כיון שמתה חשתו מצוה לו לישה חשה חחרת ועוד קה עביד מצוה דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו (ויקרא טו) אלא ודאי י"ל כפירוש הקונטרס ולא קשיא מההיא דסנהדרין דהא קאמר הכא טעמא שמא יכתובי וכיון דישבו כבר בדין מערב יו"ט וכתבו דברי המזכין ודברי המחייבים מבעוד יום כדקאמר התם אם כן לא שייך למגזר ועוד י"ל כפירוש ר"ת ולא קשיא מההיא דכהן גדול דשתא חד מתרי טעמי נקט והדר מסיק התם בירושלמי דיומא אמר רבי מונא הדא אמר׳ הדין דכונסין ארמלין לריך לכונסן מבעוד יום שלא יהא כקונה קנין בשבת ואיתא נמי בריש כתובות בירושלמי ומפרש התם טעמא דעד שלא י קנה אינו זכאי במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה משכנסה זכאי בכולם ונמלא

שביתת בהמתו כמוהו שבותו. בתחונה בפתח שנאמר למצן נינח שורך וחמורך וגור. גמרא דידן לא רוכבין על גבי בהמה גזרה שמא יתתוך זמורה. ולא שטין על פני המים גזירה שמא יעשה חבית של שייטין. לא מספקין ולא מטפחין ולא מרקדין גזרה שמא יעשה כלי שיר. ירושלמי לא מספקין סיפוק הבא מחמתו, כדכתיב ויחר אף בלק ויטפוק (את כפירן. ולא מטפחין טיפוח שהוא לרצונו, ר' יונה וחבריה, חבריה אר' בין הכן בין הכן אסור, ור' יונה אומר אחורי ידיהן שרי, דהוה איסתכין ביומי והוו מטפחין אחורי ידייהו בשבתא. בהלוליה דר׳ שמעון בר׳, הוו מטפחין אחורי ידייהו בשבתא, עבר רבי מאיר ושמע קלהון, אמר רבותינו הותרה השבת,

מהו דתימא דבר שבמינו נלוד. שדרך ללוד את בני מינו כגון חיה ועוף אסור אבל האי דאין במינו נלוד שרי קמ"ל: רב אשי אמר. לעולם כדשנינן מעיקרא דאיכא דבש למאכל אדם ודקשיא לך בימות הגשמים אפילו לעשות כעין מצודה לסתום כל החלונות ותימה דהא מודה ר"ש מי איכא דבש לא קשיא דמי קתני ימות החמה וימות הגשמים:

שופך. לחוץ: ושונה. יחזירנו למקומו תחת הדלף: ואינו נמנע. מלשנות כל היום אם לריך לכך: בי רחיא דאביי דלוף. הדלף היה נופל על הרחים שלו והיו עשוין בטיט ונמוחים מפני הגשמים ולא היה מספיק לכלים הלריכים לתת תחת הדלף: זיל עייליה לפוריך להתם. לבית שהוא שם דלהוי כגרף של רעי שיהו מאוסים הרחים לך להיות לפני מטחך ואתה מוחר לטלטלן ולהוליאן לחוץ כדאמר לקמן דגרף של רעי מותר להוליאו לאשפה: וכי עושין גרף של רעי לכתחלה. וכי מותר לגרום שיהא הדבר מאום לו כדי שיוציאנו: סיסי לי דעברי אדמר. תבואני זאת בשכרי שעברתי על דברי רבי: גרף ועביט כלי חרס הן אלא של רעי קרוי גרף ושל מימי רגלים קרוי עביט: נותן בו מים ומחזירו. דמוקלין מחמת מחום הן ואי לאו אגב מיא לא מצי לטלטלינהו. ולהוליאו הוא דשרו ליה משום כבודו: סבור מינה. מדשמואל היו סבורים התלמידים דדוקה גרף נקט דהגב מנא שרי לטלטל את הרעי אבל בפני עצמו ליטול את הרעי או דבר מאום ממש בידו ויוליאנו לא שרו ליה: בשמים: בלוליתה. באספרמקי. בונבה: בותבר' כל שחייב עליו. מדברי סופרים שלא לעשותו בשבת משום שבות או משום רשות שיש בו קלת מלוה אבל לא מלוה גדולה וקרוב הוא להיות דבר הרשות ויש בו איסור מדברי סופרים: או משום מלוה. או שיש בו מלוה ממש ואסרוהו חכמים לעשות בשבת: חייבין עליו. שלא לעשותו ביו"ט: ואלו הן. דברים שאסורין משום שבות שהטילו עליו חכמים לשבות מהן ואין בעשייתן שום מלוה: לא עולין באילן כו'. כולהו מפרש בגמרא אמאי גזור בהו רבנן: אין מטפחין. ביד: ° ואין מספקין. על ירך: ואין מרקדין. ברגל. וכולן לשמחה ולשיר ובגמרא מפרש גורה שמא יתקן כנגדן כלי

שיר דקא עביד מנא: ואנו הן

דאית משום רשות. כלומר שהיה לנו להתירן משום שהן קרובין למצוה ואסרום חכמים. האי דקרו ליה רשות משום הנך לבעי למתני בסיפא דהוו מלוה גמורה ולגביהן קרי להנך מליעי רשות ולהנך קמאי קרי שבות דאיסור שבות גמור יש בהן לפי שאין בהן לד לסלק גזירות חכמים מעליהן שאין בהן לחלוחית מלוה: לא דנין. דין: ולא מקדשין. אשה. ובגמרא מפרש אמאי קרי ליה רשות י (ומאי טעמא גזור עלייהו): ולא מקדישין. הקדשות: מעריכין. ערכך עלי ונותן כפי שנים כמו שכתוב בפרשת ערכין (ויקרא כו): ולא מהרימין. הרי בהמה זו חרם וסתם חרמים לבדק הבית: גבו' שמא יעלה ויחלוש. דהוי איסורא מדאורייתא דהיינו קוצר שחולש מן המחובר: שמא יצא חוץ לתחום. מתוך שאינו מהלך ברגליו אינו רואה סימני התחומין: שמע מינה החומין מדחורייםה. מדגזור רכיבה אטו תחומין דחי מדרבנן לא הוו אסרי מלתא אחריתא משום דידיה: שמא יחסוך זמורה. להכותה והוי קולר מן המחובר: חבית של שייטין. כלי של גומא שאורגין אותו ועושין כמין חבית ארוכה ולמדין בו לשוט: הא מלוה קא עביד. ואמאי קרי ליה רשות: ולא מקדשין הא מלוה קא עביד. שנושא אשה לפרות ולרבות ואמאי קא קרי ליה רשות:

דאית כקונה קנין בשבת וההוא נמי איכא לאוקמי בשיש לו אשה ובנים ומהאי טעמא דאין מקדשין לפי שנראה כקונה קנין אסור כמו כן לחת גט בשבת: 🖜

משום

, רש"ר ר"ה ואין מספקין על ירך. עיין מו״ק כז ע״ב מוד״ה אכל:

מוסף רש"י וכי עושין גרף של רעי לכתחלה. נהי דכי אימיה קמן מסלקינן ליה אבל לאסויי קמן או למיזל אנן לגביה כי היכי דנמאס עלן ונסלקיה מי שרי (לעיל כא:). ולא רוכבין על גבי בהמה. והוא הדין לכל משמיש ושבת קוד: ולא מטפחין. ידיו זו לזו משום שיר או משום אבל לעיל ל.) לו: על הלב (שבת קמחו). ולא מספקין. כף על ירן מספקין. כף על ירן מספקין. כף על ירן ניעיד לי) או: כף אל כף, מעום אבל (שבת שם). ולא מרקדין. ברגל (דעיד ד.) ולא מעמלה (שבת שם). ולא (גיטין נד.). אין בין יו"ט לשבת. להיות מותר לכתחילה ביום טוב מה

מוסף תוספות

שאסור בשבת, אבל לענין עונשין יש הרבה, שזה בסקילה ובכרת וזה בלאו

גלילל (מגילה ז:).

י. א. העביט עם מימי הרגלים והא אפשר לנערם וכדאמרינן (שבת קמ״א ב׳). לענ״א. ב. שאם ישפכם שם יתלכלך ביתו ונעשה גרף של רעי. לענ"א. ג. גבי שיורי כוסות אמרינן וכי עושין גרף של רעי לכתחלה. שיטה. T. אם לא יתן הכלי תחת הדלף ויגיעו לארץ כל שכן דהוה ליה גרף של רעי. שס. ה. דבידו שלא יזמיז הנכרי ולא יהו שיורי כוסות של גרף של רעי. אבל הכא וכו׳ והלכך שרי שס. 1. [ר]לא דנין היינו דוקא דיני ממונות גזירה שמא יכתוב, אבל דיני נפשות אין לאסור מטעם זה שכבר וכו' מוס' סנהדרין לה. ד"ה ליגמריה.

רבינו חננאל (המשך) שמע רבי קליה אמר, מי הוא זה שבא לרדותינו בתוך ביתנו, שמע רבי מאיר קליה דרבי וערק, נפקין פריי בתריה, מיפרי אפרח רוחא פקוליה מן

על קדליה דרבי מאיר, אודיק רבי מן כוותא וחמא קדליה דר׳ מאיר מן אוחורי, אמר לא זכיתי לתורה אלא על דחימית קדליה דר׳ מאיר מן אוחוריי. ר׳ יוחנן ור״ל תרוויהון אמרי לא זכינן לאורייתא אלא על התחינות אצבעתיה דרי מן גו לקדרבון דיריה. ולא מרקדין, ריקוד עוקר רגלו אחת ומניח אחת, קיפוץ ב' רגליו כאחת. א"ר אלעזר כל משמיעי קול אסורין בשבת, ומסקנא אקושי אתרעא בשבתא לא. ואלו הן משום רשות לא דנין. והא מצוה קעביד, דאיכא דעדיף מיניה. ולא מקדשין, בדאית ליה אשה ובנים דלאו מצוה קעביד.